

MESAJUL UNIUNII TEATRALE DIN ROMÂNIA (UNITER)

O uniune de teatru în România contemporană a fost un vis al nostru. Și poate că mai este încă. În măsura în care interesele artistice nu se vor pierde în labirintul zilelor, e posibil să dăm un temei real creației teatrale libere. Actorul, regizorul, scenograful, maestrul de lumini, compozitorul și autorul dramatic se pot regăsi pe scena UNITER, pe scena Uniunii teatrale.

Teatrul românesc a supraviețuit în câteva decenii, care ne vor mai obseda o vreme. De acum înainte, teatrul românesc începe să viețuiască în patria liberă a culturii române. Uniunea noastră teatrală poate fi matca tuturor energiilor creatoare din teatrul românesc, nesupusă politicii, ci numai creativității autentice. Pentru că arta teatrului, prin însăși esența ei umană, este o artă a comunicării, o artă care unește și nu care dezbină. Uniunea noastră începe să devină un stimulator al efortului artistic, pe care îl va proteja, dar și o oglindă europeană și universală a miracolului teatral din țara noastră.

Un început de drum pare o fatalitate: sîntem parcă mereu îndemnați să luăm totul de la început. Cazna Meșterului Manole să o privim acum ca pe un efort de a dura marile dimensiuni ale sentimentului românesc al ființei noastre.

Uniunea teatrală are cutezanța de a propune acest nou pariu cu arta autentică. Depinde de noi să-l recuștigăm în beneficiul tuturor creatorilor valoroși din teatru și, în egală măsură, în beneficiul publicului cu care ei comunică prin artă, indiferent de limba în care această comunicare se realizează. Limbajul artei teatrale depășește barierele etno-lingvistice.

Fie ca valoarea creației autentice să însemneze drumul nostru de acum înainte.

UNITER

Mugur, Al. Tocilescu. Sînt așteptați Liviu Ciulei și Lucian Pintilie. Unii vin să ia pulsul artei scenice, alții să scrie despre ceea ce se petrece aici, alții aduc ajutoare sau se reped cîteva zile, doar așa, de drag, să-și vadă colegii, încă uluiți că normalul a devenit brusc posibil. Cîțiva s-au și angajat să lucreze, intuind că talentul lor, antrenat în condiții de competiție, și experiența pe care au dobîndit-o în contact cu mișcări teatrale din diverse țări pot avea pentru noi efectul unui veritabil tonic cardiac. Nădăjduim că, în directă legătură cu aceasta, vor apărea pe scenele noastre decoruri de Radu și Miruna Boruzescu, Florica Mălureanu, Dan Nemțeanu, Helmut Stürmer, Ovidiu Bubulac, Octavian Di-

bror... Se vor întreprinde turnee din și către România, artiști consacrați de pe alte meridiane vor lua loc la pupitrul regizoral și la planșeta scenografului, în cadrul unor programe calendaristice rigurose întocmite, cum se practică peste tot, într-o ucenicie a disciplinei contractelor absolut necesară.

Se va țese astfel la loc pinza sfișiată. Pe afișe, numele citate, precum și altele, vor sta alături de cele ale unor creatori care au asigurat supraviețuirea teatrului, într-o neostentativă dar tenace rezistență la presiunea politicii anticulturale: generația „profesorilor” — Valeriu Moisescu, Sanda Manu, Ion Cojar, Dinu Cernescu; generația celor ce și-au cucerit maturitatea preluînd din mers, pe umeri

la început încă fragili, răspunderea — Cătălina Buzoianu, Dan Micu, Alexa Vișarion, Mircea Cornișteanu; generația celor destul de tineri pentru a mai îndrăzni să greșescă — și nu mai dăm nume... Vom avea astfel un teatru întregit, în stare să depășească traumele brutalei rupturi lăuntrice și să-și refacă legăturile osmotice.

Această zi de 27 martie 1990, petrecută sub auspiciile unui reconfortant sentiment de apartenență neîngrădită la comunitatea internațională, reinstaurează în România sărbătoarea Teatrului. Urmează ca Teatrul însuși, întrucît respiră liber și stimulează libera respirație a publicului, să fie reinstaurat ca sărbătoare.

Ileana Popovici